

РЕШЕНИЕ

№ 2325

гр. София, 27.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1537** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Л. П. К. с адрес: [населено място] [улица] срещу решение № ПИ – 12 от 20.01.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на К. срещу действия на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] по изпълнително дело № 4449/2011 г. по описа на ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, изразяващо се в начисляване на лихва върху определена от съд държавна такса, за чието събиране е издаден Изпълнителен лист от 14.02.2011 г. по гр. д. № 1720/06 г. по описа на Районен съд - [населено място].

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Жалбоподателката твърди, че не е била по никакъв начин известена за издаването на процесния изпълнителен лист, а когато е това е станало, тя незабавно е платила процесната сума. Инвокират се доводи, за това, че не са налице законови разпоредби, според които да се определя лихва за задължение, което длъжникът не е бил поканен да изпълни. В проведеното по делото публично заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – Зам. Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт К. оспорва жалбата, намирайки за установени предпоставките за действията на публичния изпълнител.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че в ТД на НАП, [населено място], Дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” е образувано изпълнително дело № 4449/2011 г. срещу Л. П. К. за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с Изпълнителен лист от 14.02.2011 г., издаден по гр. д. № 1720/06 г. по описа на Районен съд - [населено място]. В съответствие с разпоредбата на чл. 221, ал. 1 от ДОПК на длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение изх. № 4449-000002/18.10.2011 г. След извършено плащане по изпълнителното дело, публичният изпълнител е издал разпореждане изх. № 4449-000004/07.11.2011 г. за разпределение на сумата от 5272,82 лева, която съвпада с посочената в изпълнителния лист държавна такса, определена от Районен съд - [населено място] по гр. д. № 1720/06 г.

Предмет на настоящото обжалване е действието на публичния изпълнител, изразяващо се в начисляването в разпореждането на лихва върху дължимата държавна такса в размер на 367,20 лева.

При проведеното оспорване по административен ред, решаващият орган, в лицето на Зам. Директора на ТД на НАП С. е възприел изложените в постановлението мотиви и по тази причина е отхвърлил жалбата на Л. К..

Като доказателство по делото е приета заповед ЗЦУ-624/29.06.2011 г., видно от която Г. Т. – Заместник-директор на ТД на НАП, [населено място] е бил оправомощен да изпълнява функционалните задължения на Директор на ТД на НАП, [населено място], по време на отсъствието на титуляра.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на оспорващата чрез пощенски оператор, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 02.02.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 08.02.2012 г. /вх. № 20-00-326/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да определи, че върху определеното от Районен съд – [населено място] публично държавно задължение следва да бъде начислена лихва, публичният изпълнител при ТД на НАП, [населено място] се е позовал на разпоредбата чл. 175. ал. 1 от ДОПК, според която за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 6 от ДОПК, публични са държавните и общински вземания по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, а съгласно т. 9 - лихвите за вземания по т. 1 - 8.

В разглеждания случай не е спорно, че в ТД на НАП, [населено място] е изпратен надлежен изпълнителен титул - Изпълнителен лист от 14.02.2011 г., издаден по гр. д. № 1720/06 г. по описа на Районен съд - [населено място], след влизане в сила на определение от 30.09.2010 г. по гр. д. № 1720/2006 г. по описа на Районен съд -

[населено място]. Административният орган е приел, че след като изпълнителният лист е издаден в полза на ТД на НАП, [населено място], с цел принудително събиране на сумата, посочена в него, следва да се образува производство по принудително събиране на публични вземания. Намерил е също, че върху посочената в изпълнителния лист сума се дължат лихви за просрочие. При липса на осъждане на К. да заплати лихви, върху определената сума и съответно дата, от която се дължат тези лихви, същите следва да бъдат начислени от датата на издаване на изпълнителния лист, а именно 14.02.2011 г.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от органите по приходите изводи.

Началният момент, от който се дължат лихви върху публичните държавни вземания е определен бланкетно в чл. 175, ал. 1 от ДОПК. Нормата препраща към законустановените срокове, т.е. за всеки конкретен вид публично задължение моментът, от който то е дължимо, е определен в съответния закон.

В разглеждания случай, задължението е установено с влязъл в сила съдебен акт, като съдът не е осъдил К. да плати лихви върху него и не е посочил изрично датата, на която задължението е станало изискуемо. По тази причина началният момент на изпадане забава на жалбоподателката следва да бъде определен по реда на общите правила, рагламентирани в Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/.

Съгласно разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. Лихвата е предмет на вземане, което възниква в резултат на едно парично вземане. Законната лихва се дължи въз основа на закона, като обезщетение за вреди, причинени от неизпълнението на изискуемо парично задължение. Началният момент, от който се дължи това обезщетение е денят, в който длъжникът изпадне в забава. По силата на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

В разглеждания случай К. би изпаднала в забава, в случай, че не е платила доброволно задължението си, след получаването на съобщението за доброволно изпълнение, изпратено ѝ от публичния изпълнител по реда на чл. 221, ал. 1 от ДОПК. Само при неизвършване на плащане в установения 7-дневен срок за доброволно изпълнение, ще възникне задължение за заплащане на лихви върху главницата, които ще се изчисляват по предвидения в закона ред. В разглеждания случай е безспорно, че оспорващата е платила в срок публичното държавно задължение, поради което върху същото не следва да бъдат начислявани лихви.

По изложените съображения, следва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но в противоречие на материално-правни разпоредби, поради което следва да бъде отменено, като по същество се отменят действията на публичния изпълнител, изразяващи се в начисляване на лихви в размер на 367,20 лева върху сумата от 5272,82 лева.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващата е поискал разноски, на същата следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. П. К. с адрес: [населено място] [улица] решение № ПИ – 12 от 20.01.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОТМЕНЯ действията на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] по изпълнително дело № 4449/2011 г. по описа на ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, изразяващи се в начисляване на лихва в размер на 367,20 лева върху определена от съд държавна такса, за чието събиране е издаден Изпълнителен лист от 14.02.2011 г. по гр. д. № 1720/06 г. по описа на Районен съд - [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Л. П. К. с адрес: [населено място] [улица] сумата от 10 /десет/ лева, представляваща платена държавна такса, за разглеждане на спора.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.